DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
13. februar 1992 *

I sag C-105/90,

Goldstar Co. Ltd, Seoul (Sydkorea), ved solicitor Maurice Byrne, bistået af S. O. Spinks, advokatfirmaet Coudert Brothers, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Arendt & Medernach, 4, avenue Marie-Thérèse,

sagsøger,

mod

Rådet for De Europæiske Fællesskaber ved direktør i Rådets Juridiske Tjeneste Hans-Jürgen Lambers og juridisk konsulent Erich H. Stein, som befuldmægtigede, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe, advokatfirmaet Schön & Pflüger, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos chefen for Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, Jörg Käser, 100, boulevard Konrad Adenauer, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Eric White, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Roberto Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

* Processprog: engelsk.

og af

Committee of Mechoptronics and Connected Technologies, en sammenslutning efter nederlandsk ret med hjemsted i Eindhoven (Nederlandene), ved advokaterne Dietrich Ehle og Volker Schiller, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Loesch & Wolter, 8, rue Zithe,

intervenienter,

hvori der er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 112/90 af 16. januar 1990 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 13, s. 21),

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, F. A. Schockweiler, samt dommerne P. J. G. Kapteyn og G. F. Mancini,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 25. september 1991,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 14. november 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 17. april 1990 har selskabet Goldstar Co. Ltd, Seoul, i medfør af EØF-Traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag med påstand om annullation for sit vedkommende af Rådets forordning (EØF) nr. 112/90 af 16. januar 1990 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse CD-afspillere med oprindelse i Japan og Republikken Korea og om endelig opkrævning af den midlertidige told (EFT L 13, s. 21).

2 Goldstar er et selskab, der tilhører den sydkoreanske Lucky Goldstar-koncern, og som fremstiller elektriske og elektroniske produkter bestemt til såvel det koreanske marked som til markeder i udlandet. I juni 1987 indgav en sammenslutning af europæiske producenter af CD-afspillere, Committee of Mechoptronics Producers and Connected Technologies (herefter benævnt »Compact«), en klage til Kommissionen over Goldstar, idet Compact gjorde gældende, at Goldstar solgte produkter i Fællesskabet til dumpingpriser.

3 Den antidumpingprocedure, som Kommissionen iværksatte på grundlag af Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter benævnt »grundforordningen«), førte i første omgang til, at der blev indført en midlertidig antidumpingtold — på 32,5% af prisen, netto, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet — på importen af CD-afspillere fremstillet af Goldstar. Senere, nemlig ved forordning nr. 112/90, som Goldstar har påstået annulleret i denne sag, fastsatte Rådet på forslag af Kommissionen den endelige antidumpingtold til 26,1%.

4 Antidumpingundersøgelsen omfattede perioden 1. juni 1986 — 31. maj 1987 (herefter benævnt »referenceperioden«), i hvilken sagsøgeren i Korea og i Fællesskabet solgte fem CD-afspillermodeller. Der var for det første tale om modellerne GCD 613 og GCD 616, som i Korea blev markedsført under sagsøgerens eget navn, og som i Fællesskabet blev solgt såvel under eget navn som i form af salg til Original Equipment Manufacturers (herefter benævnt »OEM«). For det andet drejede det sig om modellerne GCD 603, GCD 605 og GCD 606, hvis fremstilling blev indstillet i 1985. Samtlige de modeller, der blev solgt i Fællesskabet i referenceperioden, var blevet eksporteret til Fællesskabet før den 1. juni 1986.

5 Kommissionen og Rådet fastlagde den normale værdi af de fem modeller efter tre forskellige metoder. Efter den første metode blev den normale værdi fastlagt på grundlag af den vejede gennemsnitlige pris på hjemmemarkedet i forbindelse med alt salg til uafhængige købere. Denne metode blev anvendt for modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616, hvor salget på det koreanske marked oversteg 5% af salget i form af eksport til Fællesskabet.

6 Den anden metode blev anvendt for modellen GCD 613, hvoraf salget på hjemmemarkedet var mindre end 5% af salget af modellen i form af eksport til Fællesskabet. Efter denne metode blev den normale værdi fastlagt i form af en beregnet værdi, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii). Ved fastlæggelsen af denne beregnede normale værdi blev der taget udgangspunkt i det vejede gennemsnit af sagsøgerens omkostninger og fortjeneste i forbindelse med afsætningen i Korea af modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616.

7 Den tredje metode blev anvendt for modellerne GCD 613 og GCD 616, som Goldstar havde en afsætning af i Fællesskabet i form af salg til OEM-kunder. Den normale værdi blev her fastlagt i form af en beregnet værdi, idet der ikke havde været nogen sådan afsætning af modellerne på det koreanske marked. Denne beregnede normale værdi blev baseret på de samme størrelser som dem, der blev lagt til grund i forbindelse med den anden metode, bortset fra de beløb, som repræsenterede fortjeneste. Fortjenesten ved salg til OEM-kunder blev ansat til 30% af sagsøgerens fortjeneste i forbindelse med salg af produkter under eget navn.

8 Hvad nærmere angår sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende i det omfang, det er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

9 Til støtte for sine påstande har sagsøgeren fremsat tre anbringender, hvorved selskabet anfægter de tre metoder, som Rådet anvendte ved fastlæggelsen af den normale værdi.

Anbringendet vedrørende salg, der finder sted i normal handel, eller som muliggør en passende sammenligning

10 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), ved at lægge til grund, at modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616 blev solgt i Korea i normal handel, og at dette salg muliggjorde en passende sammenligning. Den normale værdi burde have været fastlagt i form af en beregnet værdi og ikke på grundlag af de priser, der blev anvendt på det koreanske marked. Til støtte herfor har sagsøgeren i det væsentlige fremsat to argumenter.

11 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at begreberne normal handel og passende sammenligning forudsætter en afsætning af et tilstrækkeligt stort omfang i absolutte tal på et repræsentativt hjemmemarked. Rådet har i to henseender undladt at tage hensyn til disse krav. For det første har det kun anlagt en relativ vurdering af omfanget af denne afsætning, idet det har benyttet den såkaldte 5%-regel, der retter sig mod den procentdel af eksporten til Fællesskabet, som omfanget af afsætningen på hjemmemarkedet repræsenterer. For det andet undlod Rådet at tage hensyn til de særlige kendetegn ved og størrelsen af det koreanske marked for CD-afspillere, der i referenceperioden var begrænset til 5 000 solgte enheder.

12 Det bemærkes herom indledningsvis, at efter ordlyden af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra a), og ordningen i henhold til bestemmelsen som helhed skal den

normale værdi i første række fastlægges på grundlag af den pris, der faktisk er betalt eller skal betales i normal handel (jf. dom af 5.10.1988, forenede sager 277/85 og 300/85, Canon mod Rådet, Sml. s. 5731, præmis 11). Det fremgår således af grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), at andre fremgangsmåder end dette princip kun kan komme på tale, såfremt samme vare ikke sælges i normal handel, eller såfremt et sådant salg ikke muliggør en passende sammenligning.

13 Begrebet normal handel sigter til selve arten af den pågældende afsætning. Efter begrebet gælder der, hvad angår spørgsmålet om fastlæggelsen af den normale værdi, andre regler i tilfælde, hvor en afsætning på hjemmemarkedet ikke sker på normale forretningsmæssige vilkår, navnlig når en vare sælges til en pris, der ligger under produktionsomkostningerne, eller når der finder transaktioner sted mellem parter, der er forretningsmæssigt forbundet, eller mellem hvem der består en kompensationsaftale.

14 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgeren på intet tidspunkt har hævdet, at selskabets afsætning af CD-afspillere på hjemmemarkedet i referenceperioden skete på vilkår, der ikke kunne anses for normale forretningsvilkår.

15 Det må herefter undersøges, hvorvidt afsætningen på hjemmemarkedet muliggjorde en passende sammenligning. Med hensyn til denne betingelse er det relevante spørgsmål, hvorvidt denne afsætning var tilstrækkelig repræsentativ til at kunne tjene som grundlag for fastlæggelsen af den normale værdi. Transaktionerne på hjemmemarkedet må således afspejle en normal køberadfærd og føre til en normal prisdannelse.

16 Efter Rådets og Kommissionens praksis anses den nævnte betingelse for opfyldt, når den pågældende producents afsætning på hjemmemarkedet overstiger 5% af eksportsalget til Fællesskabet. I det foreliggende tilfælde fandt Rådet, at afsætningen på hjemmemarkedet rent faktisk oversteg 5% af eksporten til Fællesskabet, og at der ikke var grundlag for at fravige praksis på dette område.

17 Om den nævnte praksis bemærkes, at den indebærer en vis grad af retlig vished for de berørte erhvervsdrivende, for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt fællesskabsinstitutionerne vil anse afsætningen på hjemmemarkedet for repræsentativ. Som følge af denne sikkerhed bør 5%-kriteriet opretholdes, og det bør kun fraviges i ganske særlige tilfælde.

18 Et sådant tilfælde vil kunne foreligge, såfremt hjemmemarkedet ikke har et samlet omfang, der er tilstrækkelig stort til, at salgspriserne er et resultat af forholdet mellem udbud og efterspørgsel. Sagsøgeren har herved gjort gældende, at markedet for CD-afspillere i referenceperioden kun var på 5 000 solgte enheder, og at et marked af dette omfang ikke er tilstrækkelig stort.

19 Ved vurderingen af det af sagsøgeren anførte må der lægges vægt på, at markederne for elektriske og elektroniske apparater til privat brug i almindelighed gennemgår flere udviklingsfaser, under hvilke omfanget af afsætningen stiger gradvis, mens prisniveauet parallelt hermed udviser en faldende tendens. Forholdet mellem udbud og efterspørgsel resulterer i forskellige prisniveauer i de forskellige udviklingsfaser. Under de første udviklingsfaser er der således til en afsætning af et relativt lille omfang i almindelighed knyttet et relativt højt prisniveau.

20 I referenceperioden var det koreanske marked kendetegnet ved en omsætning af et relativt begrænset omfang og af et relativt stabilt prisniveau.

21 På denne baggrund kunne Rådet med rette lægge til grund, at en samlet afsætning på 5 000 CD-afspillere muliggjorde en normal prisdannelse på det koreanske marked, og at der ikke var grund til at fravige den fulgte praksis for en grænse på 5%, hvorved bemærkes, at afsætningen på 5 000 enheder repræsenterer en væsentlig procentdel af eksporten af koreanske CD-afspillere til Fællesskabet i referenceperioden, nemlig 14%.

22 Sagsøgeren har gjort gældende, at en anden ganske usædvanlig omstændighed, som kunne begrunde en fravigelse af denne praksis for at regne med en grænse på 5%, var det forhold, at selskabets afsætning på det koreanske marked havde et meget ringe omfang målt i absolutte tal. Om dette argument bemærkes, at omfanget af afsætningen målt i absolutte tal kan variere fra én økonomisk sektor til en anden. Det er derfor ikke muligt at fastsætte en almindeligt gældende absolut mindstetærskel, hvorefter en mindre afsætning på hjemmemarkedet indebærer, at der ikke længere er grundlag for en sammenligning, som er passende. Spørgsmålet om omfanget af afsætningen målt i absolutte tal kan således kun vurderes under hensyntagen til de særlige omstændigheder i hvert enkelt konkret tilfælde.

23 En fravigelse af den praksis, hvorefter der regnes med en grænse på 5%, som følge af de særlige omstændigheder i hvert enkelt konkret tilfælde ville imidlertid undergrave den retlige vished, som denne praksis netop har til formål at bibringe i forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt en eksportørs afsætning på hjemmemarkedet bør anses for repræsentativ. En lille afsætning i absolutte tal giver derfor ikke i sig selv grundlag for at fravige den nævnte praksis.

24 Det bemærkes endvidere, at sagsøgerens andel af det koreanske marked for CD-afspillere i referenceperioden på ingen måde var ubetydelig. Markedsandelen oversteg således 5% af den samlede afsætning på dette marked.

25 Det var herefter med rette, at Rådet fandt, at der henset til antallet af CD-afspillere, som sagsøgeren solgte på det koreanske marked, og dette markeds samlede omfang ikke var grundlag for fravige den sædvanlige praksis for at regne med en grænse på 5%.

26 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at selskabet indstillede produktionen af modellerne GCD 603, GCD 605 og GCD 606 i 1985, dvs. før referenceperioden. Når henses til de priser, som disse udgåede modeller blev solgt til på hjemmemarkedet i denne periode, var der ikke grundlag for en passende sammenligning.

27 Det bemærkes herom blot, at grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), kun henviser til salg. Fremstillingstidspunktet for de solgte modeller er principielt uden betydning for fastlæggelsen af den normale værdi.

28 Sagsøgeren har herved på ingen måde godtgjort, at fremstillingstidspunktet skulle have haft nogen indvirkning på den pris, som de udgåede modeller blev solgt til på det koreanske marked.

29 Det første anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Anbringendet vedrørende fastsættelsen af fortjenstmargenen med henblik på den beregnede normale værdi

30 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), ved at fastlægge den beregnede normale værdi af modellen GCD 613 på grundlag af fortjenstmargenerne i forbindelse med salg på det koreanske marked af modellerne GCD 603, GCD 605, GCD 606 og GCD 616, idet fortjenesten for disse ikke svarede til den normale fortjeneste på dette marked. Rådet burde her have baseret sig på andre koreanske producenters fortjeneste på grundlag af en fortolkning af den nævnte bestemmelse ud fra artikel 2, stk. 4, i aftalen om anvendelsen af artikel VI i GATT (EFT 1980 L 72, s. 90, herefter benævnt »antidumpingkodeksen af 1979«).

31 Det bemærkes herom, at artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen af 1979 indeholder følgende bestemmelse:

»I tilfælde, hvor salg af samme vare i normal handel på eksportlandets hjemmemarked ikke forekommer, eller hvor et sådant salg på grund af den særlige markedssituation ikke gør en egnet sammenligning mulig, konstateres dumpingmargenen ved at sammenligne med den tilsvarende pris for samme vare ved udførsel til et

tredjeland. Denne pris kan være den højeste eksportpris, men skal være repræsentativ. Sammenligningen kan også foretages med produktionsomkostningerne i oprindelseslandet med et rimeligt tillæg for administrations-, salgs- og andre omkostninger samt fortjeneste. I almindelighed må tillægget for fortjeneste ikke overstige den sædvanlige fortjeneste ved salg af varer inden for samme kategori på oprindelseslandets hjemmemarked.«

32 Denne bestemmelse er generelt affattet og indeholder ingen præcisering af, hvorvidt der med begrebet sædvanlig fortjeneste ved salg af varer inden for samme kategori på oprindelseslandets hjemmemarked sigtes til den pågældende eksportørs fortjeneste eller til den gennemsnitlige fortjeneste hos samtlige producenter på hjemmemarkedet.

33 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af dom af 7. maj 1991 (sag C-69/89, Nakajima All Precision Co. Ltd mod Rådet, Sml. I, s. 2069, præmis 37), at grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), er forenelig med artikel 2, stk. 4, i antidumpingkodeksen af 1979, idet bestemmelsen uden at stride mod de reale hensyn, der ligger til grund for sidstnævnte bestemmelse, blot for de tilfælde, der må antages at ville kunne opstå i praksis, konkretiserer de rimelige metoder, som kan anvendes ved fastlæggelsen af den normale værdi i form af en beregnet værdi.

34 Artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), lyder således:

... »den beregnede værdi, fastsat ved sammenlægning af produktionsomkostningerne og en rimelig fortjenstmargen. Produktionsomkostningerne beregnes på grundlag af alle omkostninger i normal handel, både faste og variable, til materialer og fremstilling i oprindelseslandet, plus en rimelig margen til dækning af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger. Størrelsen af salgs- og administrationsomkostninger og andre generalomkostninger samt fortjeneste beregnes på grundlag af producentens eller eksportørens faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået på fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Foreligger der ikke oplysninger herom, eller er oplysningerne

upålidelige eller uegnede til formålet, foretages beregningen på grundlag af andre producenters eller eksportørers faktiske omkostninger og den fortjeneste, de har opnået i oprindelses- eller eksportlandet på fortjenstgivende salg af samme vare. Kan ingen af disse to metoder anvendes, beregnes de faktiske omkostninger og den opnåede fortjeneste på grundlag af salg realiseret af den pågældende eksportør eller af andre producenter eller eksportører i samme erhvervssektor i oprindelses- eller eksportlandet eller på et andet rimeligt grundlag.«

35 Domstolen har i dom af 7. maj 1991 (sag C-69/89, jf. ovenfor) fastslået, at de tre metoder til fastlæggelse af den beregnede normale værdi, der således er hjemmel for i grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), skal tages i betragtning i den rækkefølge, hvori de optræder i bestemmelsen.

36 Fortjenstmargenen skal derfor i første række fastsættes på grundlag af producentens fortjenstmargen i forbindelse med fortjenstgivende salg af samme vare på hjemmemarkedet. Det er kun, såfremt der ikke foreligger oplysninger herom, eller såfremt oplysningerne er upålidelige eller uegnede til formålet, at fortjenstmargenen skal fastsættes på grundlag af den fortjeneste, andre producenter har opnået ved salg af samme vare.

37 Ved således at give bestemmelse om, at der i første række skal ske en anvendelse af oplysninger med tilknytning til den pågældende individuelle producent, tilsigtes det med grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), at sikre, at den beregnede normale værdi i videst muligt omfang afspejler den situation, som ville have foreligget, såfremt producenten rent faktisk havde haft en tilstrækkelig stor afsætning af den pågældende vare på hjemmemarkedet. Bestemmelsen er dermed en garanti for, at hver enkelt virksomhed bedømmes på grundlag af netop dens særlige forhold.

38 Det bemærkes herved, at et af disse forhold er producentens prispolitik på hjemmemarkedet, og at der ikke kan ses bort fra oplysninger om den fortjeneste, som er resultatet af denne politik, blot fordi fortjenstmargenen er særlig høj i forhold til den, som andre producenter på hjemmemarkedet har.

39 Det følger heraf, at Rådet var forpligtet til at fastsætte fortjenstmargenen i forbindelse med den beregnede normale værdi af modellen GCD 613 på grundlag af den fortjeneste, sagsøgeren opnåede ved salg af andre modeller på det koreanske marked.

40 Det andet anbringende kan herefter ikke lægges til grund.

Anbringendet vedrørende fastsættelsen af fortjenstmargenen med henblik på den beregnede normale værdi af de modeller, der blev solgt i Fællesskabet til OEM-kunder

41 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), ved i forbindelse med fastlæggelsen af den beregnede normale værdi af modellerne GCD 613 og GCD 616, som sagsøgeren havde en afsætning af i form af salg til OEM-kunder i Fællesskabet, at have ansat fortjenstmargenen til 30% af den, der blev opnået i Korea ved salg under selskabets eget navn. Herved er der ikke blevet taget hensyn til, at der ingen sammenhæng er mellem salg til OEM-kunder og salg under producentens eget navn. Fremgangsmåden er ikke alene vilkårlig, men strider også mod fællesskabsinstitutionernes praksis i andre sager, hvori de har lagt en fast procentsats på 5 til grund for samtlige berørte selskaber. Endelig har Rådet tilsidesat ligebehandlingsprincippet ved at regne med forskellige fortjenstmargener for de berørte koreanske producenter, selv om disses forhold måtte sidestilles, for så vidt som de ikke havde nogen afsætning i form af salg til OEM-kunder på det koreanske marked.

42 Inden der tages stilling til, om der må gives sagsøgeren medhold i disse klagepunkter, bemærkes, at ingen koreansk producent i referenceperioden havde solgt produkter til OEM-kunder på det koreanske marked, og at fællesskabsinstitutionerne derfor ikke rådede over oplysninger vedrørende denne form for afsætning på det koreanske marked. Fællesskabsinstitutionerne fastlagde derfor den beregnede normale værdi på grundlag af oplysninger vedrørende afsætningen af mærkeprodukter. For at tage højde for forskellene mellem priserne i forbindelse med henholdsvis salg af mærkeprodukter og salg til OEM-kunder regnede fællesskabsinstitutio-

nerne dog for sagsøgerens vedkommende med en fortjenstmargen svarende til30% af den fortjenstmargen, der blev opnået ved salg af mærkeprodukter.

43 Det må herefter på grundlag af sagsøgerens klagepunkter undersøges, hvorvidt denne sats på 30% kan anses for rimelig, jf. grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), sidste punktum.

44 Herved må det i første række undersøges, hvorvidt Rådet tog behørigt hensyn til forskellene mellem salg til OEM-kunder og salg af mærkeprodukter, da det fastsatte den margen, som der blev regnet med for salg til OEM-kunder, på grundlag af fortjenesten i forbindelse med salg af mærkeprodukter.

45 Hvad angår forholdet mellem disse to former for afsætning, bemærkes, at den afgørende forskel findes i handelsleddet. De to former for afsætning retter sig således mod forskellige former for kunder, der i almindelighed driver virksomhed i forskellige handelsled, men det produkt, som gennem OEM sælges til den endelige forbruger, er det samme som det, der sælges under producentens eget navn. Produktionsomkostningerne i forbindelse med de to former for afsætning ligger derfor i samme størrelsesorden.

46 Salg til OEM-kunder og salg af traditionel art er således udtryk for to muligheder for at afsætte produktionen, som én og samme producent råder over. Uanset om den ene eller den anden mulighed vælges, foretages valget på grundlag af de samme rentabilitetskriterier, som gælder for den pågældende virksomhed.

47 Der består derfor nødvendigvis en sammenhæng mellem salg til OEM-kunder og salg under producentens eget navn, og det var derfor et rimeligt valg, at Rådet fastsatte fortjenstmargenen i forbindelse med salg til OEM-kunder på grundlag af den fortjenstmargen, der blev opnået ved salg af mærkeprodukter.

48 Det må herefter undersøges, hvorvidt Rådet gjorde sig skyldig i en fejlvurdering ved at fastsætte en individuel fortjenstmargen for sagsøgerens salg til OEM-kunder, mens det i tidligere sager havde regnet med samme gennemsnitlige fortjenstmargen for samtlige berørte producenter.

49 Det bemærkes herom, at formålet med at fastlægge den normale værdi i form af en beregnet værdi er at afgøre, hvilken salgspris der ville gælde for et produkt, såfremt dette solgtes på hjemmemarkedet, og at en anvendelse af oplysninger vedrørende den pågældende individuelle producent er bedst egnet til at tilgodese dette hensyn, navnlig når disse oplysninger i betydelig grad adskiller sig fra oplysningerne vedrørende andre producenter.

50 Hvad nærmere angår spørgsmålet om fastsættelsen af en fortjenstmargen i forbindelse med salg til OEM-kunder, må det derfor antages, at en anvendelse af en ensartet fortjenstmargen for samtlige berørte producenter strider mod det nævnte hensyn, når de fortjenstmargener, som er blevet opnået ved salg af mærkeprodukter, og som har tjent som beregningsgrundlag for den pågældende ensartede fortjenstmargen, varierer betydeligt. For den producent, der kun har opnået en lille fortjenstmargen, vil der således blive regnet med en gennemsnitlig og højere fortjenstmargen, mens den producent, der har opnået en høj faktisk fortjenstmargen, vil drage fordel af en gennemsnitlig og lavere fortjenstmargen.

51 I det foreliggende tilfælde opnåede sagsøgeren ved sin afsætning af mærkeprodukter på det koreanske marked en faktisk fortjenstmargen, der var særligt høj. I de sager, som sagsøgeren påberåber sig, og som der er henvist til i punkt 26 i generaladvokatens forslag til afgørelse, var forholdet derimod det, at de pågældende virksomheder havde haft faktiske fortjenstmargener, der lå meget tæt op ad hinanden.

52 Under disse omstændigheder var det med føje, at Rådet for sagsøgerens vedkommende regnede med en individuel fortjenstmargen for modellerne GCD 613 og GCD 616, som selskabet havde haft en afsætning af i form af salg til OEM-kunder i Fællesskabet.

53 Endelig må det undersøges, hvorvidt Rådet handlede vilkårligt ved at fastsætte denne individuelle fortjenstmargen til 30% af sagsøgerens fortjenstmargen i forbindelse med salg af mærkeprodukter, når henses til, at det i tidligere antidumpingsager havde lagt en fast margen på 5% til grund.

54 Det bemærkes herom indledningsvis, at den faste margen på 5%, som Rådet lagde til grund i en af disse sager, omtrentligt svarede til en tredjedel af de pågældende producenters gennemsnitlige fortjenstmargen i forbindelse med salg på hjemmemarkedet, mens margenen på 5% i de to andre sager repræsenterede mere end en tredjedel af den gennemsnitlige fortjenstmargen.

55 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren under den administrative procedure selv over for fællesskabsinstitutionerne foreslog, at man lagde 30% til grund, dog således, at denne procentsats skulle beregnes af samtlige producenters gennemsnitlige fortjeneste.

56 Under disse omstændigheder kan det ikke hævdes, at Rådet fastsatte den pågældende fortjenstmargen vilkårligt.

57 Følgelig kan Rådet ikke antages at have tilsidesat grundforordningens artikel 2, stk. 3, litra b), nr. ii), ved i forbindelse med fastlæggelsen af den beregnede normale værdi af modellerne GCD 613 og GCD 616, som sagsøgeren havde en afsætning af i form af salg til OEM-kunder i Fællesskabet, at have regnet med en fortjenstmargen på 30% af den fortjenstmargen, der blev opnået ved salg af mærkeprodukter.

58 Det tredje anbringende kan herefter heller ikke lægges til grund, hvorfor sagsøgte i det hele vil være at frifinde.

Sagens omkostninger

59 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sine egne omkostninger tillige med sagsøgtes. Kommissionen og Compact, der har interveneret til støtte for sagsøgtes påstande, bør bære deres egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger, bortset fra intervenienternes.

Schockweiler Kapteyn Mancini

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. februar 1992.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

F. A. Schockweiler
Formand for Sjette Afdeling